

Posebna dolžnost po tej poti pa je delati tistim, katerim je odgojevanje mladine izročeno.

Stariši, posebno pa matere, katere se največji del pri otrocih prva leta sučejo, naj svoje rodoljubne misli in občutke kakor iz vrelca po materinem mleku v otroke vlivajo, in držijo jih v svojih milih naročjih, jih naj vadijo že od detinstva na pravo izgovarjanje milodonečih slovenskih besed, pobožnih molitvic itd. v slovenskem jeziku. Stariši polagajo prvi temelj prihodnjemu šolskemu nauku; učitelji potem nadaljujejo in po svojih zmožnostih dokončajo.

Kamo neki bi mladino brez take pripomoči dognali? Ona bi nam odrasla kakor zelišča na polju ali živina v hlevu; bila bi brez vsake barve, to kar je trava brez rose in cvet rastline brez solnčnih žarkov; bila bi brez narodnega duha, brez narodnega čuta, brez plamena in ognja domorodnega. Domovina bi ne imela v njih zvestih sinov; narod bi svoje prave duševne čuvaje izgubil; narodna hranilnica bi svoje neutrudne bučlice, ki dan na dan donašajo med, izgubila, in mesto njih dobila samo med žroče trote.

Toraj je treba vam učiteljem v mlada in nepokvarjena srca, kakor v rodovitno zemljišče z vsem trudom, seme prihodnosti sejati, seme napredovanja, seme osrčevanja domovine naše; vse to pa boste dosegli z narodnim odgojevanjem. Gorje pa mlademu srcu, ako ga v tem času prevzame kako drugo občutje, izgubljenost je za vedno. Ljubezno do milega doma in naroda je tisto dragoceno občutje, katero moramo buditi precej v začetku. Kjer tega občutja ni, propadel je narod.

Povzemite toraj, vi stariši in vi učitelji iz tega pouk za gojenje plamteče ljubezni do domovine in do materinega (slovenskega) jezika. Postavite z združeno močjo steber narodne zavesti in skrbite, da bodo naše šole dospete do prave versko-narodne podlage, brez katere pravega nauka ni, in ga nikdar ne bode. Delajmo toraj za blagor milega nam naroda slovenskega, žrtvuemo mu dušne in telesne moči, ravnajmo se po geslu: «Vse za vero, dom, cesarja», in hvaležna nam bode domovina, hvaležen bo tudi narod slovenski. I. V.

Državni zbor.

Dunaj, dne 9. febr.

Celje — padlo.

Z večjo radovednostjo se že dolgo ni pričakoval izid kakšnega glasovanja, kakor v

pričan je bil, da napočijo zanj prijetnejši dnevi.

* * *

Solnce je ravno zahajalo, poslednji žarki so se še zrcalili v mirnem morju. Posamezne čebelice, ki še niso bile dovršile svojega dnevnega posla, so še brenčale od cvetke do cvetke. Gospod župnik se sprehaja po vrtu in moli večernice, kar čuje korake za seboj. Ozre se in vidi Dominika, ki se mu bojzljivo bliža. »Ti si, Dominik«, nagovori ga prijazno, »skoro bi te ne bil več spoznal, tako redko se te vidi. Kaj pa želiš, dragi moj?«

Dominik molči nekaj časa, poznati mu je bilo, da je v zadregi, kajti klobuk mu je vedno hitreje plesal med prsti, slednjič se pa le ojači pa pravi: »Oženil bi se rad, gospod«, in kakor bi se bal, da bi mu poguma ne zmanjkalo, pripomni naglo: »Jerica je pridno dekle, vedno je bila prijazna z menoj, če so me tudi vsi drugi zaničevali in preganjali. Mogoče bi pa le privolila v zakon. Bi jo li hoteli poprašati, gospod župnik?«

Gospod župnik ga resno pogleda pa pravi: »Ti bi se rad ženil, na kaj pa, dragi moj, s čim boš pa priživel svojo ženo?« Dominik dvigne ponosno glavo pa pravi: »Zgradil sem si bajtico, dovolj prostorna je za naju in odkar imam lepo ladjico, se ne bojim, da bi

četrtak 6. februarja v proračunskem odseku zastran tolikokrat že imenovanih slovensko-nemških razredov na celjski gimnaziji. Skoro vsi govorniki tega odseka so omenjali v svojih govorih te preporne točke. Nemški narodnjaki, Vsenemci, nemški naprednjaki, ustavoverni veleposestniki in socialni demokrati so zahtevali odpravo tega zavoda. Čehi in Slovenci so kazali na grdo krivico, ki bi se zgodila Slovincem in v obče vsem Slovanom, če se odpravijo ti razredi. Govoril je v imenu nemških katoličanov tudi baron Morsey, ki je sicer razlagal v priljudnih besedah, da imajo Slovenci pravico do tega zavoda; slednjič pa je rekel, da razumeva Stürgkhov predlog tako, da se imata prej porazumeti nemška in slovenska stranka, preden se premesti spodnja gimnazija iz Celja v Maribor. Stürgkh tega v svojem predlogu ne reče. Gotovo se pa nikdar ne bodo mogli slovenski zastopniki z nemškimi pogoditi v tej zadevi in nikdar privoliti v tako zausnico, ki bi si jo zasolili Slovenci sami, da se njim vzame ta učni zavod. Ker besede barona Morsey-ja niso bile dovolj jasne, se je še vedno moglo pričakovati, da bosta on in dr. Fuchs glasovala s Slovenci. Toda motili bi se; potegnila sta z drugimi nemškimi strankami in z Italijani ter pomagala vreči celjsko spodnjo gimnazijo s 25 glasovi proti 22 glasovom. Z nami so glasovali Hrvati, Rusini, Poljaki in Čehi ter Rumunec Lupul. Kmalu za Celjem je prišla na vrsto hrvatska gimnazija v Pazinu (Istrija). Lahki so zahtevali, naj se ta zavod preseli v oddaljeni Kastav. Vse nemške stranke, razun nemških katoličanov, so glasovale z Italijani. Lahki niso dosegli svoje nakane. Enako so katoliški Nemci pomagali Poljakom in Čehom, da ostaneta dva slovenska zavoda v nemških mestih. Le mi, Slovenci, najslabši slovenski narod, nismo našli usmiljenja pri nemških katolikih.

Precej po glasovanju o celjski postojanki so se zbrali slovenski, hrvatski in rusinski poslanci ter se posvetovali o nadaljnjih korakih. Ko so Hrvati in Rusini obljubili, da drže za vse slučaje s Slovenci, se jim je izrekla prisrčna zahvala. V petek se je naznanil sklep Jugoslovanov drugim nam prijaznim strankam. Sklenili smo bili, z nujnimi predlogi ustaviti posvetovanje o državnem proračunu v zbornici ter tako zabraniti, da se sklep proračunskega odseka zastran Celja ne sprejme.

Ko je vlada sprevidela veliko nevarnost, katera ji preti, je poklical ministerski predsednik zastopnike vseh Jugoslovanov k sebi ter jim dal takšna pojasnila, da so za ta trenutek nehali od namerjane obstrukcije.

morala stradati, z ribarstvom se že da kaj zaslužiti. Le glejte tja doli, kako ponosno se ziblje na vodi, jutri poplavam ž njo prvokrat na širno morje. Gospod župnik se nasmehlja zadovoljno ter mu potrka na rame rekoč: »Dominik, ti si vrl dečko in Jerica pridno dekle, upam, da bota srečna.« Dominik ne more niti odgovoriti, tako je ginjen, srce se mu širi od prevelikega veselja. Pozabljena je vsa žalost in bridkost prejšnjih dni, pozabljena vsa krivica in hudobija brezsrčnih ljudi, v tej svoji sreči objel bi ves svet. Zdaj, misli si, prične se zame le veselje; kaj trud, kaj naporno delo, saj delal in trudil se bom za Jerico; to bo le veselje in sladkost. Njegove misli drviyo naprej, o srečni trenutek, ko jo popeljem pred oltar!

* * *

Drugi dan pa Dominik vendar ni mogel na morje. Grozna burja je bila. Valovi so se vspenjali do najvišjih skal ter trgali raz nje mah in trstje, ki je tu pa tam prilukalo iz razpoklin.

Pod mano srdito valovje
Rohni ob kamnito bregovje
Do neba praši se megleni dim.«

Dež je lil, kakor bi se bil oblak pretrgal. Za vse to se ni zmenil Ivan. Kakor bi bil zblaznel, dirjal je okrog ob morskem

V soboto, 8. febr., je bilo na dnevnem redu posvetovanje o vojaškem naboru za 1. 1902. Nemcev ni bilo v zbornici 100 mož; Slovani niso dolgo časa marali priti v hišo; radi tega se je seja za celo uro zakasnila. Stvar se pa še ni končala, ker so poslanci raznih strank navajali brez števila pritožb proti vojaški upravi. V tej seji je odgovarjal pravosodni minister na interpelacijo poslanca Zičkarja radi dveh uradnikov pri mariborskem okrožnem sodišču, ki sta se neolikano vedla proti slovenskim strankam, rekoč: da sta dobila ukor in se kaj takega ne bo več zgodilo.

Politični ogled.

Prestolonaslednik Franc Ferdinand, ki se je dne 5. t. m. odpeljal na obisk k ruskemu carju, hotel je skrajaj, da ga spremlja tudi kak ogrski plemenitaš. Izbral si je vodjo ogrskih katolikov grofa Zichyja. Ko pa je ogrski ministerski predsednik Szell, ki je velik liberalec, zvedel za to nakano, poskusil je vse načine, da bi nadvojvoda ne vzel seboj katoliškega grofa. Nadvojvoda pa je rekel, ali Zichyja, ali rajši nobenega. Ker Zichyja ni mogel več vzeti, odšel je na Rusko brez kakega ogrskega plemenitaša. Odločno nastopanje našega prestolonaslednika vzbuja v vseh katoliških krogih veliko občudovanja in veselja. Ruski car je odlikoval spremstvo nadvojvode Franca Ferdinanda. Grof Nostiz je dobil red sv. Ane z briljanti, knez Hugon Windischgrätz Stanislavov red in baron Rumerskirch red sv. Ane drugega razreda.

Prelat Alojzij Karlon. Dne 9. t. m. je umrl v Gradcu bivši politični vodja štajarskih Nemcev prelaz Alojzij Karlon. Njemu se majo zahvaliti štajarski nemški katoliki za vso politično organizacijo. Dasi v deželnem zboru naši Slovenci poslanci niso mogli biti vedno zadovoljni z njegovim postopanjem, vendar je bilo ž njim lažje izhajati, kakor s sedanjimi precej nemškonarodno navdahnjenimi konservativnimi politiki štajarskih Nemcev.

Nemška vladohlepnost. V mestu Budejevice na Češkem so imeli dosedaj Nemci v mestnem zastopu vso vlado v rokah. Toda začeli so čutiti, da se jim tla pod nogami majajo in da se je bati kmalu češke zmage v mestni zastop. Kako so si pomagali? Celo dolgo vrsto častnih občanov so imenovali, ki dobijo s tem volilno pravico v mestu. Tudi druga mesta na Češkem, ki so še dosedaj v nemških rokah, hočejo posnemati Budejevičane. Čehi seveda ugovarjajo proti

obrezju. Odkar je zvedel, da ima biti Jerica Dominikova žena, bil je kakor obseden. »Dominik naj bi bil srečen ž njo, katero je zvolilo tudi njegovo srce.« Ne, ne, to mora na vsak način zabraniti.

Divja strast mu sije iz oči; najraje bi planil v valove; ali ne, misel, maščevati se moram, ga zadržuje.

Tu zapazi v varnem zakotju lepo ladjico, na kateri se blišči ime »Jerica«. To je tedaj Dominikova last, to je njegovo premoženje, z njo se hoče preživeti. In črna misel se mu roji v glavi. Ko bi te ladjice več ne imel, potem je vničen, ubog bo, kakor takrat, ko smo ga odtirali od hiše. Ženiti se ne bo mogel; dolgo časa bi trebalo štediti krajcarje, da si kupi drugo. A Jerica se bo naveličala čakati nanj, rajši postane moja, vedoč, da bo najbogatejša gospodinja v celi okolici.

Varno pleza niz skale in skoči v čoln poleg ladjice, da bi snel verigo, na katero je bila priklenjena ter jo sunil v valove, naj jo razbijejo ob pečevje. Pa to ni bilo tako lahko, kakor si je mislil; veriga je bila premočna. Dolgo časa se zaganja in buta ob ladjico; a v tem se odtrga vrv, na katero je bil čolnič privezan, in groza, val ga zagrabi in v hipu je bil izven zakotja na morju. Ravno kar pride nekaj mornarjev, da bi pogledali, so li njih čolniči v varnosti in glasen

takemu ravnanju in so o tej zadevi že govorili z ministrskim predsednikom in češkim cesarskim namestnikom.

Osvoboditev Balkana. Slovansko blagotvornostno društvo v Moskvi priredi dne 23. aprila t. l. slavnost v proslavo petdesetletnice slovanske osvoboditeljne vojne na Balkanu. Slavnost se začne z mašo zadušnico za padle ruske vojake, na kar se položé venci na grobova general-adjutanta Stolipina in vodje prve bolgarske čete, Kalinina. Na to bo imelo društvo v dvorani konservatorija slavnostno zborovanje, na katerem se bodo proslavljali vojaki iz tedanje dobe. Po odpevanju slavnostne pesmi slovanskima apostoloma Cirilu in Metodu na čast, peli bodo rusko, srbsko, bolgarsko in črnogorsko himno. Potem se boste darovali še maši zadušnici za carja Aleksandra II. in Aleksandra III. — Slavnost se zaključi s slovesnim obedom.

Vojska v Južni Afriki. Angleži so delali velike priprave, da vlovijo burskega generala Deweta. Kitchener je bil zagotovo prepričan, da se mu to posreči. V noči 7. t. m. so se zbrale v Wolvehoeoku vse angleške čete iz raznih delov, ki so bile prej razpostavljene južno od Liebenberg-Blei in ob reki Wilge. Iz teh čet, gotovo več tisoč mož, povečini jezdecev, se je sestavila močna, neprodorna črta od Wolvehoeoka do Falangshome in Kafir-kopa. Zjutraj dne 7. t. m. je vsa črta prodirala proti zahodu in zasedla črto od Hollanda, v vrsti stražnic Heibronn-Fankfort, do Doornkloofa v vrsti stražnic Kronstad Lindley. Poleg tega so bile na celi črti 50 yardov druga od druge zavarovane predstraže. Druge angleške trume so zasedle deloma cesto od Heilbrona v Kronstad, deloma pa še vrsto stražnic ob železnici. Tako je bil do zadnjega kotička zastražen ves prostor, na katerem se je, to so Angleži dobro vedeli, nahajal Dewet z 2000 možmi, in vendar, kako so se začudili angleški generali, ko so dne 7. t. m. zjutraj opazili, da jim je Dewet — ušel; pustil je na mestu le nekaj konj in volov. Ušel jim je pa celo na takem kraju, kjer je bil prostor zaprt z žično ograjo. Poskus se mu je tem lažje posrečil, ker je razdelil svoje čete v majhne oddelke, ki so se neopaženi izmuznili iz angleške pasti. Angleži še nimajo Deweta, pač pa jako velik dolg nos.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovenska zmaga. Iz Ptujске Gore se nam piše: Repe ne bodo imeli Ptujskogorci tri leta. V ponedeljkovi občinski volitvi, ki je zaradi strastne agitacije trajala celih dvanaajst ur, je Repa s svojimi pristasi »Štjerci« popolnoma propadel. Niti enega pristasa njegovega ni v zastopu. Torej vsaj tri leta ne bodo Črnogori Repe imeli — namreč v občinskem odboru. Slava zavednim volilcem, ki so stali kakor skala dvanaajst ur na volišču; vsa čast zlasti zavednim Lovrenčanom!

Osebné vesti. Pri Sv. Juriju ob Ščavnici sta se nastanila kot zdravnika dr. Leo Kreft in dr. I. Folnecki. — Avskultantom pri tukajšnjem sodišču je imenovan g. I. Zemljič. — Pisarna notarja dr. Radeja v Mariboru se je uradno zaprla.

Pri Sv. Lenartu ob Slov. gor. je izvoljen namesto umrlega Mravлага županom g. Josip Sedminek, trgovec in hišni posestnik.

Županom v Ormožu je izvoljen gosp. J. Kautzhamer, trgovec in posestnik.

Iz Dravskega polja. Na Svečnico je bila na Hajdini v Grabarjevi gostilni prav dobro obiskana veselica kmetskega bralnega društva. Vsa čast kmetskim igralcem, ki so tako točno predstavljali igri, pred vsem pa domačemu g. kaplanu, ki je dosegel z velikim trudom tolik uspeh. Ogorčeni smo zato nad onimi ptujskimi gospodi, ki so pri tukajšnji volitvi, kakor že večkrat, pokazali svoje strankarsko stališče. Če ne bo miru, hočemo se javno prijeti. Opazovalec.

Slovenskim učiteljem. Na štirirazredni ljudski šoli III. plač. vrste pri Sv. Ani na Krembergu v Slov. gor. (cmureški šolski okraj) je razpisana učiteljska služba v def. oziroma v provizorično nameščenje. — Prošnje je vložiti do 24. febr. 1902. Ker je ta kraj ob slovenski meji, se učiteljstvo opozarja na to službo. Kraj je jako lep; stanovanje prosto.

Poštné znamke po 35 vin. pridejo v promet s 15. februarjem. Znamke so zelene barve in se bodo umestno rabile pri priporočenih (rekomndiranih) pošiljkih.

Od Sv. Petra pri Mariboru. Dne 30. januarja smo spremili k zadnjemu počitku vrlega kmeta iz Grušove, Franca Rebernik. Revez se je lansko leto, ko je vozil vodo za skropljenje k svojemu vinogradu, hudo ponesrečil. Poln sod vode zdrkne nagloma z voza in pritisne Rebernika k nekemu drevesu ter

mu spodnje truplo strašno poškoduje. Iskal je pomoči v bolnišnici v Mariboru, pozneje tudi v Gradcu, pa smrt ga je čez sedem mesecev rešila groznih bolečin. Ravno na dan, ko se je mislil peljati domov, da bi — kar je srčno želel — med svojimi ljubimi in dragimi zatisnil svoje oči, prehitela ga je neizprosna smrt. Mrtvega so nam ga pripeljali domu, da se mu je tako vsaj ta želja izpolnila, da počiva pri ljubi Materi Gorski, katero je ves čas svojega življenja goreče častil. Pokojni Rebernik je bil zvest sin sv. katoliške cerkve in ravno tako zvest sin svojega milega naroda. Bog daj, da bi rajnega vsi št. Peterčani vedno neustrašeno in srčno posnemali kot vrli katoličani in zvesti sinovi matere Slovenije! — Istega dne popoldan smo pa tudi imeli urico prijetne zabave in nedolžnega veselja, koje so nam pripravile č. šolske sestre. Njih gojenke so namreč kaj lepo predstavljale igrokaz s petjem: Odpadnikova sests. Igra, ki je izvorno delo č. sestre M., je zelo podučna — vžiga v srcu živo vero v edino pravega Boga in ljubezen ter spoštovanje do ljubih starišev — pa tudi šaljivih dovtipov ji ne manjka. Petje in vpriporitev igre — vse je bilo dovršeno, da, izborna. Bog plačaj častit. sestram njih trud, vrlim deklicam pa njihovo marljivost!

V Novi cerkvi pri Celju se je tudi jelo med mladino svitati. Več mladeničev in deklic se je že naročilo na »Naš Dom« in se jih bo še več pridružilo. Tudi bralno društvo se je precej opomoglo; naročilo se je na več časopisov in si kupilo zdaj 32 lepih novih knjig, večinoma samih povestij, katere udi pridno prebirajo. V dekliško družbo je na Svečnico na novo vstopilo 55 mladih deklic in tudi več pridnih mladih fantov se je že oglasilo za vstop v mladeniško družbo. Počasi se bo vse lepo uredilo. Vrlo ondotno mladino pa ob tej priliki vabimo, da razširja »Naš Dom« ter mu pridobiva več in več novih naročnikov. Naprej, na delo rodoljubno!

Osemdeseto leto življenja je dne 5. t. m. dopolnil Jožef Karba, posestnik v Babcincih pri Ljutomeru. Vrlemu narodnjaku še mnoga leta! Izmed njegovih otrok je eden župnik v Zrečah, drugi je kmet na Krapji in ob enem načelnik »Kmetijske zaduge« na Cvenu, trije pomagajo doma očetu pri gospodarstvu, dva pa delujeta na Dunaju, eden kot c. kr. poštni uradnik, a drugi je v zasebni službi.

Vojaški nabori se vršijo letos naslednje dni: 1. in 3. marca v Gornji Radgoni, 4. in 5. v Ljutomeru, 7. in 8. v Ormožu, 10., 11., 12., 13. in 14. v Ptuj (okolica), 15. za mesto

krik nastane, ko vidijo grozen prizor. V tem prihiti tudi Dominik in za njim gospod župnik, pa se čudita, kako se je to zgodilo. Gospod župnik, ki je poznal predobro hudobnega Ivana, se kmalu domisli pa pravi: »Dominik, Ivan je hotel uničiti tvojo ladjico, a Bog ga je kaznoval.»

Smrten strah se polasti Ivana. Obupno steguje roke proti obrežju in kliče na pomoč. A najbolj izkušeni mornarji odkimavajo z glavo, meneč, na rešitev ni misliti, vsak poskus je gotova smrt. In kdo naj bi se podal v smrtno nevarnost radi ničvredneža, ki je ravno hotel učiniti tako hudobijo. — Burja ne preneha. Valovi se dvigajo, a čolnič pleše po morju enak orehovi lupini. Se stolpa se začuje žalostno klenkanje zvona, kar pomenja, da je na morju nekdo v smrtni nevarnosti. Od vseh strani hitijo ljudje skupaj, tudi Kodelijevo mater je prignala radovednost.

Med potom je še rekla Jerici: »Kdo je bil neki tako lahkomišeln, da se je podal v taki nevihti na morje?«

Pa, o joj, ko pride na obrežje, opazi, da je nesrečnež, ki se bori z valovi — njen sin Ivan.

Potok solz se ji vdere iz oči, obupno vije roke in kriči: »Pomagajte, pomagajte, moj otrok je!»

Materine solze ganejo srce mornarjev in trije moške se takoj oglašijo, da hočejo na pomoč. A gospod župnik povzdigne slovesno svoj glas rekoč: »Peter, Štefan, Jurij vi ostanete tukaj. Vsak izmed vas ima doma družino. Vi nimate pravice, da bi se podali v tako nevarnost. Le oni bi smeli to storiti, ki nima ne žene ne otrok.»

Dominik se prestraši. »Ki nima žene ne otrok?« to je on.

Je li pa v istini njegova dolžnost, da žrtvuje svoje življenje za svojega smrtnega sovražnika? V tem hipu zagleda Jerico, ki je vsa bleda upirala nanj svoje solzne oči. »Ločil naj bi se od nje, ki bi imela biti radost mojega življenja.»

»Osoda, ko deroča voda
Odganja čolnič moj od proda
Od sladke sreče me drvi.«

»Da, če tudi moram umreti. Ivan je sin Kodelijev in ta je bil moj dobrotnik.»

Dominik poklekne, povzdigne roke in oči proti nebu in moli: »Oče, odpusti mi, kakor tudi jaz iz srca odpusčam.« Vstane pa stopi h gospodu župniku rekoč: »Gospod, jaz nimam ne žene, ne otrok, jaz sem pripravljen žrtvovati svoje življenje.»

»Bog te čuvaj in »Morska zvezda« te spremi v svoje varstvo«, mu odvrne gospod župnik s tresočim glasom.

Še enkrat se ozre na svojo zaročenko. »Z Bogom Jerica!»

»Z Bogom Dominik!»

»Tu čakala v samotnem hrami
In plakala bom za teboj.
Podajam roko ti s solzami
Oh, morda zadujkkrat nocoj!«

Dominik skoči v svojo ladjico. Trikrat ga vržejo valovi nazaj. Četrtočrat se mu posreči, da pripluje na prosto morje. A kako divje se zaganjajo valovi nanj, kakor bi jih bila razljutila njegova predrznost.

»Ne straši moč viharja,
Ne grom valov mornarja,
Se smrti ne boji.«

Dominik se jim upira ter veslja naprej in res dospel je do Ivanovega čolniča.

Ivan je že bil nezavesten. Dominik ga potegne v svojo ladjico in valovi, kakor bi priznavali njegovo velikodušnost, drvijjo nazaj proti obrežju.

Držeč se z eno roko ob ladjico, položi z drugo nezavestnega v materino naročje, in ravnokar misli skočiti na suho, pa potegne val ladjico za seboj in hipoma bil je zopet na širokem morju, a vesla polomljena.

»Ubogi Dominik, zgubljen si!»

Gospod župnik molijo molitev za umirajoče. Glasno ihtenje se čuje med množico.